

داستان تلاش‌های امیر محمد رضایی، ووشوکاری که به تازگی مدال‌های جهانی خود را به موزه آستان قدس رضوی اهدا کرد

ناب‌ترین مدال قهرمان مشهدی

زهرآشریعتی اولین بار که در ده سالگی برای تفریح پایه باشگاه ورزشی گذاشت. هیچ وقت فکرش را نمی‌کرد چند سال بعد، نامش در میان قهرمانان کشور و اعضای اردوی تیم ملی قرار بگیرد. امیر محمد رضایی مسیر ورزش حرفه‌ای را از سال‌های نوجوانی آغاز کرد و با تلاش و پشتکار، پله‌های موفقیت را یکی پس از دیگری پشت سر گذاشت؛ مسیری که از مسابقات کشوری آغاز شد و به رقابت‌های بین‌المللی و کسب مدال‌های آسیایی و جهانی رسید.

با وجود همه افتخارهایی که به دست آورد، آنچه برایش ارزش بیشتری داشت، وفاداری به عهدی بود که با امام رضا^(ع) بسته بود. به همین دلیل، پس از کسب مدال‌های بین‌المللی در خرداد امسال، مدال‌های آسیایی و جهانی خود را به موزه آستان قدس رضوی اهدا کرد تا یادگار سال‌های تلاش و قهرمانی‌اش در جوار بارگاه امام مهربانی‌ها ماندگار شود.

حالا نزدیک به یک سال از خداحافظی او با دنیای قهرمانی می‌گذرد، اما ورزش همچنان جایگاه خود را در زندگی‌اش حفظ کرده است. او امروز نیز چه در زندگی شخصی و چه در محیط کار، خود را متعهد به تمرین و ترویج ورزش می‌داند و تلاش می‌کند تجربه سال‌های قهرمانی را به سرمایه‌ای برای ادامه مسیر زندگی تبدیل کند.

قهرمانی آسیا (۲۰۱۶)، مدال طلای مسابقات قهرمانی جهان (۲۰۱۷)، مدال برنز المپیاد دانشجویان جهان (۲۰۱۷)، رتبه پنجم مسابقات قهرمانی جهان (۲۰۱۹) تنها بخشی از افتخارات بین‌المللی این ورزشکار مشهدی است که البته به راحتی کسب نشده و در ابعاد مختلف برایش هزینه‌هایی داشته است؛ خانواده همیشه مشوقم بودند و برای ادامه مسیر حمایت می‌کردند، دلتنگی‌ها را به جان می‌خردند و... اما وقتی آسیب‌ها زیاد شد (از جمله چهار بار جراحی رباط و مینیسک زانو)، نگرانم شدند و خواستند که ادامه ندهم؛ در حالی که من در اتاق عمل همه فکر و دغدغه‌ام این بود که چه کنم که سریع‌تر راه بیفتم و دوباره به تیم برگردم. می‌دانستم آسیب در ورزش حرفه‌ای طبیعی است، بنابراین در عزم و اراده‌ام خللی ایجاد نمی‌شد. خانواده هم به مرور با دیدن عزم جزم دوباره همراه شدند، به خصوص که تحصیلاتم را هم ادامه دادم و نگذاشتم ورزش آن راتحت تأثیر قرار دهد.

این فعالیت‌ها در نیمه اول دهه ۹۰ در حالی صورت گرفت که هم‌زمان در اردوهای تیم ملی هم شرکت می‌کرد و به تهران و شهرهای مختلف رفت‌وآمد داشت و از سوی دیگر دانشجوی بود و برای مسابقات لیگ برتر دانشجویان آماده می‌شد؛ دیگر همه زندگی و فکر و ذکرش شده بود ووشو؛ بعد از المپیاد ورزشی ایرانیان در سال ۸۶ که اولین مسابقه رسمی‌ام در سطح کشوری بود، دو سال عضو تیم ملی جوانان بودم و از سال ۲۰۱۰ (۱۳۸۹) هم‌زمان با بازی‌های آسیایی گوانگجو به تیم بزرگ سالان دعوت شدم که اینجا دیگر المپیاد نداشت. در دوران کارشناسی به مدت چهار سال مدال طلای مسابقات قهرمانی ووشوی دانشجویان کل کشور را کسب کردم و هم‌زمان در مسابقات آسیایی و جهانی نیز حضور داشتم.

رتبه هشتم مسابقات قهرمانی آسیا رده جوانان (۲۰۰۹)، مدال طلای مسابقات غرب آسیا رده بزرگ سالان (۲۰۱۳)، مدال طلای مسابقات

خانواده کم‌کم
نگرانم شدند

ورزش‌های صبحگاهی
بعد از دعای ندبه

امیر محمد رضایی، قهرمان جهان ووشو و کارشناس ارشد مدیریت ورزشی، متولد سال ۱۳۶۹ و بزرگ شده خیابان مفتاح در محله گلشور است. کودکی‌اش در خانه‌ای پشت مسجد امام سجاده^(ع) گذشت و از همان سال‌ها عضو فعال پایگاه بسیج مسجد بود. می‌گوید: صبح‌های جمعه در مسجد دعای ندبه می‌خواندیم و بعد با هم‌سن‌وسال‌هایم ورزش صبحگاهی یا فوتبال بازی می‌کردیم. آن روزها به ورزش علاقه داشتیم، اما آن‌را به چشم یک مسیر حرفه‌ای نمی‌دیدم. او در ده سالگی برای پرکردن اوقات فراغت، در کلاس ژیمناستیک باشگاه محله ثبت‌نام و چند سالی به صورت تفریحی تمرین کرد. به گفته خودش: «یکی از برادرانم که سابقه فعالیت ورزشی داشت، همیشه تشویق می‌کرد و ورزش را ادامه بدهم و می‌گفت محیط سالمی دارد، اما من فقط برای تفریح به باشگاه می‌رفتم و هدف مشخصی نداشتم».

پیشنهاد دوستانه
سرزشت ساز

در این بین، سال ۸۳ یک پیشنهاد دوستانه، مسیر ورزشی و حتی زندگی و تحصیلش را تغییر داد؛ یکی از دوستانش که مربی ووشو بود و باشگاه داشت، از امیر دعوت کرد به او بپیوندد و او مشتاقانه پذیرفت؛ «حدود سه سال، پیش دوستم آموزش ووشو دادم و سال ۸۶ تصمیم گرفتم در مسابقات رسمی شرکت کنم؛ خوب یادم است اولین مسابقه، المپیاد ورزشی ایرانیان بود که رتبه سوم را کسب کردم و همین سبب شد کمیته فنی فدراسیون ووشو برای حضور در اردوی تیم ملی جوانان از من دعوت کند؛ من هم که بعد از کسب رتبه در اولین مسابقه رسمی، نگرشم به ووشو از صرف سرگرمی یا حفظ سلامتی، به اهداف بزرگ‌تر و حرفه‌ای‌تر تغییر کرده بود، پذیرفتم و تا سال گذشته بازیکن تیم ملی بودم».

به این ترتیب با اینکه ورودش به ورزش و به ویژه ووشو، کاملاً اتفاقی و بی‌برنامه بود، ولی ماندنش در این مسیر قطعی و هدفمند شد و موفقیت‌ها و افتخارآفرینی‌هایی پس از دیگری رقم خورد؛ سال ۹۰ باشگاه حوزه بسیج به خاطر موفقیت‌های ورزشی‌ام، مدیریت سالن‌های ورزشی بسیج (در انتهای خیابان شهید علیمردانی) را پیشنهاد کرد که به مدت دو سال آن را عهده دار شدم. یک سال بعدش هم به عنوان مربی تیم ووشوی بسیج سپاه امام رضا^(ع) فعالیت کردم که حاصلش کسب نخستین کاپ قهرمانی بسیج خراسان رضوی در سال ۹۳ بود؛ در شرایطی که تا پیش از آن، تیم‌های ورزشی بسیج استان (رده جوانان) در هیچ رشته‌ای قهرمان کشور نبود.

